

Άγιος Άχμέτ

π. Βασίλειος Ι. Καλλιακμάνης

α) Σὲ κάθε ἐποχὴ ἡ Ἐκκλησία κοσμεῖται ἀπὸ ἀγίους. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ μακρόθυμος καὶ οἰκτίρμων Θεός, ἡ Παναγία καὶ Ὁμοούσιος Τριάς, δὲν ἀφήνει ἀπαράκλητο τὸν κόσμο. Ἔτσι, προφῆτες, δίκαιοι, ἀπόστολοι, εὐαγγελιστές, μάρτυρες, ἱεράρχες, ὅσοι, ἱερομάρτυρες ἀλλὰ καὶ νεομάρτυρες, ἐνεργοποιώντας τὶς δωρεές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καθίστανται ζωντανὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ (βλ. Α΄ Κορ. 12, 27).

β) Ἀνάλογα μὲ τὶς κοινωνικὲς καὶ ἱστορικὲς συνθηκὲς φανερώνονται καὶ οἱ ἅγιοι. Ἔτσι, στὴν περίοδο τῶν διωγμῶν εἶχαμε τοὺς μάρτυρες, ἐνῶ σὲ περιόδους ἐλευθερίας τῆς πίστεως καὶ ἀκμῆς τῆς παιδείας καὶ τῶν γραμμάτων ἀναδείχθηκαν λόγιοι συγγραφεῖς καὶ σπουδαῖοι ὑμνογράφοι. Οἱ νεομάρτυρες ἀνέτειλαν στὴ διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας ὡς ἀντιστασιακοὶ τῆς ρωμιοσύνης καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὡς πρότυπα πίστεως καὶ ὑπομονῆς. Κι ὅπως σημειώνει ὁ Ἀπόστολος, ἀπὸ τὴ δοκιμασία τῆς πίστεως γεννιέται ἡ ὑπομονή, ἡ ὁποία πρέπει νὰ κρατήσῃ μέχρι τέλους (βλ. Ἰακ. 1, 4).

γ) Ὁ ὅσιος Νικόδημος Ἀγιορείτης στὸ Νέον Μαρτυρολόγιον ἀναφέρει ὅτι ὁ Θεὸς εὐδόκησε νὰ ἐμφανιστοῦν οἱ νεομάρτυρες γιὰ πέντε λόγους: Διότι συμβάλλουν στὸν ἀνακαινισμό τῆς ὀρθόδοξης πίστεως, καθιστοῦν ἀναπολόγητους τοὺς ἀλλοπίστους τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως, ἀποτελοῦν δόξα καὶ καύχημα τῆς Ἀνατολικῆς

Ἐκκλησίας καὶ καταισχύνη τῶν ἑτεροδόξων, εἶναι παραδείγματα ὑπομονῆς ἀλλὰ καὶ πρότυπα μιμήσεως γιὰ τοὺς χριστιανούς.

δ) Ἀνάμεσα στοὺς βίους τῶν νεομαρτύρων περιλαμβάνεται καὶ σύντομος βίος τοῦ Ἀχμέτ τοῦ Κάλφα, ὁ ὁποῖος ἐνῶ ἦταν μωαμεθανός, μὲ θαυμαστὸ τρόπο ἔγινε χριστιανός καὶ μαρτύρησε τὸ 1682. Ἡ μνήμη του τιμᾶται στὶς 24 Δεκεμβρίου καὶ στὶς 3 Μαΐου. Στὸ Νέον Μαρτυρολόγιον ἀναφέρεται: «Οὗτος ἔχων σκλάβαν Ρώσσαν συνεμίγνυτο μὲ αὐτήν, ἄφηνεν ὅμως αὐτήν νὰ πηγαίνει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Χριστιανῶν εἰς τὰς ἐπισήμους ἡμέρας. Ἐπειδὴ δὲ ὅταν ἐκείνη ἤρχετο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, αὐτὸς ἠσθάνετο εὐωδία ἀρρητον ἀποῦ ἔβγαιεν ἀπὸ τὸ στόμα της, τὴν ἠρώτησεν τί τρώγει καὶ μυρίζει ἔτζη;».

ε) «Ἐκείνη τοῦ εἶπεν, ὅτι τρώγει ἀντίδωρον, καὶ πίνει ἀγιασμόν. Ταῦτα ἀκούσας προσκαλεῖ ἓνα ἐφημέριον τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ τοῦ λέγει νὰ ἐτοιμάσῃ τόπον διὰ νὰ ὑπάγῃ αὐτός, ὅταν ἐλειτούργει ὁ Πατριάρχης. Οὐ γενομένου, ἔβλεπεν, ὦ τοῦ θαύματος! ὅταν εὐλόγει ὁ Πατριάρχης τὸν λαόν, καὶ εὐγαιναν ἀπὸ τὸ τρικῆριον, καὶ ἀπὸ τὰ δάκτυλά του ἀκτίνες, καὶ ἔπιπτον ἐπάνω εἰς ὅλων τῶν χριστιανῶν τὰς κεφαλὰς, αὐτοῦ δὲ τὴν κεφαλὴν ἄφιναν ἄμοιρον».

στ) «Τοῦτο τὸ θαυμάσιον ἰδὼν, κράζει τὸν ἱερέα, καὶ βαπτίζεται, καὶ ἦτο κρυφὰ χριστιανός ἱκανὸν καιρόν. Ἐπειδὴ δὲ εἰς μίαν σύναξιν λογοτριβοῦντες οἱ μεγιστάνες ποῖος ἄραγε νὰ εἶναι μεγαλύτερος; καὶ ἐρωτήσαντες καὶ αὐτόν, αὐτὸς ἐφώναξεν ὅσον ἐδύνατο: μεγαλωτάτη ἀπὸ ὅλα εἶναι ἡ πίστις τῶν χριστιανῶν. Καὶ ὠμολόγησεν τὸν ἑαυτὸν του χριστιανόν, καὶ ὅλον τὸ μυστήριον τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ κηρύξας παρρησία, τὸ μακάριον τέλος τοῦ μαρτυρίου ἐδέξατο».

ζ) Ὁ Ἀχμέτ ἦταν ἄνθρωπος καλῆς προαιρέσεως, γι' αὐτὸ ἐπέτρεπε στὴ ρωσίδα σύντροφό του νὰ ἐκκλησιάζεται. Αὐτὴ προφανῶς εἶχε ἐπιτίμιο καὶ δὲν κοινωνοῦσε, ἀλλὰ ἔπαιρνε ἀντίδωρο καὶ ἔπινε ἀγιασμό. Ἡ πίστη της ὅμως ἀγίασε καὶ τὸν Ἀχμέτ. Ἐδῶ βρίσκει ἐφαρμογὴ τὸ ἀποστολικὸ λόγιον: «καὶ γυνὴ εἴ τις ἔχει ἄνδρα ἄπιστον, καὶ αὐτὸς συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ' αὐτῆς, μὴ ἀφίετω αὐτόν. ἠγίασαι γὰρ ὁ ἀνὴρ ὁ ἄπιστος ἐν τῇ γυναικί, καὶ ἠγίασαι ἡ γυνὴ ἡ ἄπιστος ἐν τῷ ἀνδρί.» (Α' Κορ. 7, 13-14). Προκύπτει ὅμως τὸ ἐρώτημα: Πῶς ἓνας ἀλλόθρησκος ὄντας στὴ Θεία Λειτουργία βλέπει τὸ ἄκτιστο φῶς, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Πατριάρχου καὶ ἐκχέεται στοὺς χριστιανούς; Ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι εὐκόλη. Ὑπάρχουν φαίνεται περιπτώσεις γνωστὲς μόνο στὸν Θεό, ποὺ κατὰ θεία παραχώρησις γεύονται πνευματικὲς ἐμπειρίες καὶ ἀλλόθρησκοι. Τὸ παράδοξο αὐτὸ γεγονός ἀναδεικνύει τὴ μέγιστη εὐθύνη τῶν χριστιανῶν γιὰ τὸν τρόπο μετοχῆς τους στὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι μόνο...

Πηγή: Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Ἰωάννου Καρέα

